2026/1347

19.6.2026

DECIZIA (UE) 2026/1347 A CONSILIULUI

din 4 iunie 2026

privind încheierea în numele Uniunii Europene a Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității informatice; Consolidarea cooperării internaționale pentru combaterea anumitor infracțiuni săvârșite prin mijloace ale sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor și pentru schimbul de probe în format electronic privind infracțiunile grave

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatele (1) și (2), articolul 83 alineatul (1) și articolul 87 alineatul (2), coroborate cu articolul 218 alineatul (6),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere aprobarea Parlamentului European ([1]),

întrucât:

(1) În conformitate cu Decizia (UE) 2025/2307 a Consiliului ([2]), Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității informatice; Consolidarea cooperării internaționale pentru combaterea anumitor infracțiuni săvârșite prin mijloace ale sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor și pentru schimbul de probe în format electronic privind infracțiunile grave (denumită în continuare „convenția") a fost semnată în numele Uniunii la Hanoi, Vietnam, la 25 octombrie 2025, sub rezerva încheierii convenției menționate.

(2) Convenția este conformă cu obiectivele de securitate ale Uniunii, astfel cum sunt menționate la articolul 67 alineatul (3) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), și anume asigurarea unui nivel ridicat de securitate prin măsuri de prevenire și combatere a criminalității și prin măsuri de coordonare și de cooperare între autoritățile polițienești și judiciare și alte autorități competente, precum și prin apropierea legislațiilor penale.

(3) Convenția se aplică anchetelor sau procedurilor penale specifice referitoare la infracțiunile stabilite în conformitate cu convenția, precum și schimbului de probe în format electronic privind infracțiuni grave (infracțiuni pasibile de o pedeapsă maximă privativă de libertate de cel puțin patru ani sau o pedeapsă mai severă) și permit schimbul de informații numai în astfel de scopuri.

(4) Convenția armonizează un set limitat de infracțiuni clar definite, permițând în același timp statelor părți la convenție flexibilitatea necesară pentru a evita incriminarea comportamentului legitim.

(5) Convenția stabilește doar norme minime privind răspunderea persoanelor juridice pentru participarea la infracțiunile stabilite în conformitate cu convenția. Convenția nu impune statelor părți la convenție să adopte astfel de măsuri care ar putea fi necesare pentru stabilirea răspunderii penale a persoanelor juridice într-un mod care ar fi incompatibil cu principiile lor juridice.

([1]) Aprobarea din 20 mai 2026 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial).

([2]) Decizia (UE) 2025/2307 a Consiliului din 13 octombrie 2025 privind semnarea în numele Uniunii Europene a Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității informatice; Consolidarea cooperării internaționale pentru combaterea anumitor infracțiuni săvârșite prin mijloace ale sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor și pentru schimbul de probe în format electronic privind infracțiunile grave (JO L, 2025/2307, 11.11.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2025/2307/oj).

(6) Convenția este, de asemenea, conformă cu obiectivele Uniunii privind protecția datelor cu caracter personal, a vieții private și a drepturilor fundamentale, în conformitate cu articolul 16 din TFUE și cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „Carta”).

(7) Convenția prevede garanții și condiții solide privind drepturile omului, care fac parte din obiectul și scopul convenției și care sunt indisolubil legate de prerogativele și procedurile stabilite în convenție. Ca atare, garanțiile și condițiile respective nu pot face obiectul unor rezerve. Convenția exclude orice interpretare care ar conduce la suprimarea drepturilor omului sau a libertăților fundamentale, în special a libertății de exprimare, de conștiință, de opinie, de religie sau de convingere, de întrunire pașnică și de asociere. Aceste garanții asigură, de asemenea, faptul că poate fi refuzată cooperarea internațională în cazul în care cooperarea internațională respectivă ar fi contrară dreptului intern al statelor părți la convenție sau dacă un astfel de refuz ar fi necesar pentru a se evita orice formă de discriminare.

(8) În ceea ce privește prerogativele și procedurile, atât la nivel național, cât și la nivel internațional, convenția prevede condiții și garanții orizontale care asigură protecția drepturilor omului, în conformitate cu obligațiile statelor părți la convenție în temeiul dreptului internațional al drepturilor omului. Statele părți la convenție trebuie să încorporeze, de asemenea, principiul proporționalității în dreptul lor intern. Astfel de condiții și garanții includ, printre altele, controlul jurisdicțional sau alte forme independente de control, dreptul la o cale de atac eficientă, motivele care justifică aplicarea și limitarea domeniului de aplicare și a duratei unor astfel de prerogative și proceduri.

(9) Convenția include o dispoziție specifică privind protecția datelor cu caracter personal, care garantează că se aplică principii importante de protecție a datelor, inclusiv limitarea scopului, reducerea la minimum a datelor, proporționalitatea și necesitatea, în conformitate cu Carta, înainte ca orice date cu caracter personal să poată fi furnizate unui alt stat parte la convenție.

(10) Prin participarea sa la negocieri în numele Uniunii, Comisia a asigurat compatibilitatea convenției cu normele relevante ale Uniunii.

(11) O serie de rezerve sunt relevante pentru a asigura compatibilitatea convenției cu dreptul și politicile Uniunii, precum și aplicarea uniformă a convenției de către statele membre în relația acestora cu statele părți la convenție care nu sunt membre ale UE și aplicarea eficace a convenției.

(12) Rezervele nu aduc atingere niciunei alte rezerve pe care statele membre ar putea dori să o facă în mod individual, în cazul în care acest lucru este permis.

(13) Având în vedere faptul că convenția prevede proceduri care îmbunătățesc accesul transfrontalier la probele în format electronic și un nivel ridicat de garanții, aderarea ca stat parte la convenție va promova coerența eforturilor Uniunii de combatere a criminalității informatice și a altor forme de criminalitate la nivel mondial. Aceasta va facilita cooperarea dintre statele părți la convenție care sunt membre ale UE și statele părți la convenție care nu sunt membre ale UE, asigurând în același timp un nivel ridicat de protecție a persoanelor fizice.

(14) Încheierea rapidă de către Uniune a convenției va asigura, de asemenea, faptul că Uniunea are o voce semnificativă încă de la începutul punerii în aplicare a acestui nou cadru global de combatere a criminalității informatice.

(15) În temeiul articolului 64 alineatul (3), convenția face obiectul ratificării, acceptării sau aprobării de către state și de către organizațiile de integrare economică regională, cum ar fi Uniunea.

(16) Uniunea ar trebui să devină parte la convenție alături de statele sale membre, deoarece Uniunea și statele sale membre au competențe în domeniile reglementate de convenție. Încheierea convenției de către Uniune nu aduce atingere competenței statelor membre în ceea ce privește ratificarea, acceptarea sau aprobarea convenției, în conformitate cu procedurile lor interne. Convenția ar trebui să fie semnată în numele Uniunii în ceea ce privește aspectele care intră în domeniul de competență al Uniunii, în măsura în care convenția ar putea să aducă atingere normelor comune sau să modifice domeniul lor de aplicare. În domeniile în care competențele sunt partajate, statele membre își păstrează competența în măsura în care convenția nu aduce atingere normelor comune sau nu modifică domeniul lor de aplicare.

(17) În conformitate cu convenția, Uniunea declară, în instrumentul său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, care este sfera sa de competență în ceea ce privește aspectele reglementate de convenție. Uniunea a determinat sfera sa de competență în ceea ce privește în ceea ce privește aspectele reglementate de convenție în Declarația privind competențele Uniunii Europene formulată în conformitate cu articolul 64 alineatele (3) și (4) din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității informatice; Consolidarea cooperării internaționale pentru combaterea anumitor infracțiuni săvârșite prin mijloace ale sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor și pentru schimbul de probe în format electronic privind infracțiunile grave (denumită în continuare „Declarația privind competențele").

(18) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului ([3]) și a emis un aviz la 4 septembrie 2025.

(19) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei decizii, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.

(20) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei decizii, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.

(21) Convenția, rezervele și Declarația privind competențele ar trebui să fie aprobate,

ADOPTĂ PREZENTA DECIZIE:

Articolul 1

Se aprobă în numele Uniunii Europene Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității informatice; Consolidarea cooperării internaționale pentru combaterea anumitor infracțiuni săvârșite prin mijloace ale sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor și pentru schimbul de probe în format electronic privind infracțiunile grave ([4]) (denumită în continuare „convenția").

Articolul 2

Se aprobă în numele Uniunii Europene Declarația privind competențele formulată în conformitate cu articolul 64 alineatele (3) și (4) din convenție.

Articolul 3

Se aprobă în numele Uniunii Europene rezervele.

Articolul 4

Prezenta decizie intră în vigoare la data adoptării ([5]).

Adoptată la Luxemburg, 4 iunie 2026.

Pentru Consiliu

Președintele

C. FITIRIS

([3]) Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj).

([4]) JO L, 2026/1348, 19.6.2026, ELI: http://data.europa.eu/eli/convention/2026/1348/oj.

([5]) Data intrării în vigoare a convenției se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* de către Secretariatul General al Consiliului.

Rezerve

1. Uniunea și statele membre ale acesteia acționează în conformitate cu următoarele indicații în ceea ce privește rezervele privind Convenția Națiunilor Unite împotriva criminalității informatice; Consolidarea cooperării internaționale pentru combaterea anumitor infracțiuni săvârșite prin mijloace ale sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor și pentru schimbul de probe în format electronic privind infracțiunile grave (denumită în continuare „convenția”).

2. Convenția nu conține o dispoziție specifică privind rezervele. Mai degrabă, aceasta permite în mod explicit unui stat parte la convenție să declare că se prevalează de o rezervă prevăzută la unele dintre articolele convenției: articolul 11 alineatul (3), articolul 23 alineatul (3) litera (a); articolul 23 alineatul (3) litera (b) al doilea paragraf; articolul 42 alineatul (5); și articolul 63 alineatele (3) și (4). Convenția permite implicit și alte rezerve, cu condiția ca rezervele respective să fie în conformitate cu articolul 19 litera (c) din Convenția de la Viena privind dreptul tratatelor întocmită la Viena la 23 mai 1969 și cu dreptul internațional cutumiar și, prin urmare, nu sunt incompatibile cu obiectul și scopul convenției.

3. Uniunea și statele membre ale acesteia formulează o rezervă în temeiul articolului 63 alineatul (3), indicând faptul că nu se consideră obligate să respecte articolul 63 alineatul (2) în ceea ce privește soluționarea dezacordurilor privind chestiuni care intră în competența Uniunii sau în ceea ce privește soluționarea dezacordurilor între statele membre ori între Uniune și un stat membru.

4. Atunci când statele membre au în vedere formularea propriilor rezerve, acestea informează Comisia în prealabil.

5. Condițiile și garanțiile privind drepturile omului recunoscute și prevăzute în convenție, inclusiv cele prevăzute la articolul 6, articolul 21 alineatul (4), articolele 24 și 36, articolul 37 alineatul (15) și articolul 40 alineatul (22) fac parte din obiectul și scopul convenției. Prin urmare, Uniunea și statele membre ale acesteia nu formulează rezerve cu privire la articolele respective. Orice rezervă formulată de state părți la convenție care nu sunt membre ale UE, considerată ca fiind incompatibilă cu obiectul și scopul convenției, ar trebui să fie contestată de către Uniune, fără a se aduce atingere posibilității statelor membre de formula aceeași contestație în mod coordonat.

Declarație privind competențele Uniunii Europene formulată în conformitate cu articolul 64 alineatele (3) și (4) din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității informatice; Consolidarea cooperării internaționale pentru combaterea anumitor infracțiuni săvârșite prin mijloace ale sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor și pentru schimbul de probe în format electronic privind infracțiunile grave

1. Uniunea Europeană (denumită în continuare „Uniunea") formulează, în conformitate cu articolul 64 alineatele (3) și (4) din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității informatice; Consolidarea cooperării internaționale pentru combaterea anumitor infracțiuni săvârșite prin mijloace ale sistemelor de tehnologie a informației și comunicațiilor și pentru schimbul de probe în format electronic privind infracțiunile grave (denumită în continuare „convenția"), următoarea declarație în ceea ce privește aspectele reglementate de convenție.

2. Statele membre ale Uniunii sunt Regatul Belgiei, Republica Bulgaria, Republica Cehă, Regatul Danemarcei, Republica Federală Germania, Republica Estonia, Irlanda, Republica Elenă, Regatul Spaniei, Republica Franceză, Republica Croația, Republica Italiană, Republica Cipru, Republica Letonia, Republica Lituania, Marele Ducat al Luxemburgului, Ungaria, Republica Malta, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Polonă, Republica Portugheză, România, Republica Slovenia, Republica Slovacă, Republica Finlanda și Regatul Suediei.

3. În temeiul articolelor 3 și 4 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), în anumite domenii Uniunea are competență exclusivă, iar în alte domenii competența este partajată între Uniune și statele sale membre. În temeiul articolului 4 alineatul (1) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), orice competență care nu i-a fost atribuită Uniunii prin tratate este rezervată statelor membre.

4. În această privință, Uniunea declară, în primul rând, că are competența de a încheia acorduri internaționale și de a pune în aplicare obligațiile care decurg din acestea privind spațiul de libertate, securitate și justiție, căruia i se aplică o competență partajată cu statele membre în temeiul articolului 4 litera (j) din TFUE. Acest lucru se referă, în special, la următoarele domenii, în conformitate cu articolul 67 alineatul (3), cu articolul 82 alineatele (1) și (2), cu articolul 83 alineatul (1) și cu articolul 87 alineatul (2) din TFUE:

   (a) asigurarea unui înalt nivel de securitate prin măsuri de prevenire a criminalității, a rasismului și a xenofobiei, precum și de combatere a acestora, și prin măsuri de coordonare și de cooperare între autoritățile polițienești și judiciare și alte autorități competente, precum și prin recunoașterea reciprocă a deciziilor judiciare în materie penală și, după caz, prin apropierea legislațiilor penale;

   (b) cooperarea judiciară în materie penală în cadrul Uniunii întemeiată pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, inclusiv apropierea actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre în domeniile specifice ale dreptului penal procedural și material, incluzând măsuri în vederea:

      (i) sprijinirii formării profesionale a magistraților și a personalului din justiție;

      (ii) facilitării cooperării dintre autoritățile judiciare sau echivalente ale statelor membre în materie de urmărire penală și executare a deciziilor;

   (c) facilitarea cooperării polițienești și judiciare în materie penală având o dimensiune transfrontalieră, prin stabilirea unor norme minime privind:

      (i) drepturile persoanelor în procedura penală;

      (ii) drepturile victimelor infracțiunii;

(d) stabilirea unor norme minime cu privire la determinarea infracțiunilor și a sancțiunilor în domenii ale criminalității de o gravitate deosebită de dimensiune transfrontalieră. Aceste domenii ale criminalității sunt următoarele: terorismul, traficul de persoane și exploatarea sexuală a femeilor și a copiilor, traficul ilicit de droguri, traficul ilicit de arme, spălarea banilor, corupția, contrafacerea mijloacelor de plată, criminalitatea informatică și criminalitatea organizată;

(e) instituirea unei cooperări polițienești care implică toate autoritățile competente ale statelor membre, inclusiv serviciile polițienești, serviciile vamale și alte servicii specializate de aplicare a legii, în domeniul prevenirii sau al depistării și al cercetării infracțiunilor; în acest scop, Uniunea poate stabili măsuri privind:

(i) colectarea, stocarea, prelucrarea și analizarea informațiilor în domeniu, precum și schimbul de informații;

(ii) sprijinirea formării profesionale a personalului, precum și cooperarea privind schimbul de personal, echipamentele și cercetarea criminalistică;

(iii) tehnicile comune de investigare privind depistarea unor forme grave de criminalitate organizată.

5. În al doilea rând, Uniunea declară că, în conformitate cu articolul 16 alineatul (2) din TFUE, are competența de a stabili normele privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii, precum și de către statele membre în exercitarea activităților care fac parte din domeniul de aplicare a dreptului Uniunii, precum și normele privind libera circulație a acestor date.

6. În special, prezenta declarație nu ar trebui să fie interpretată ca o utilizare a posibilității Uniunii de a-și exercita competența externă în ceea ce privește domeniile reglementate de convenție care intră în sfera de competență partajată, în măsura în care o astfel de competență nu a fost încă exercitată la nivel intern de către Uniune. În sfera de competență partajată, statele membre își rezervă competența în măsura în care convenția nu aduce atingere normelor comune sau nu modifică domeniul de aplicare al acestora, inclusiv în ceea ce privește perspectivele lor de evoluție previzibile. În consecință, sfera de competență a Uniunii trebuie să fie evaluată pe baza unei analize cuprinzătoare și detaliate a relației dintre convenție și dispozițiile precise ale fiecărui act din dreptul Uniunii, de la caz la caz. Domeniul de aplicare și exercitarea ale unor astfel de competențe ale Uniunii sunt, prin natura lor, într-o continuă evoluție.

7. Prin urmare, Uniunea și statele sale membre au competența de a încheia convenția. Încheierea convenției de către Uniune nu aduce atingere competenței statelor membre în ceea ce privește ratificarea, acceptarea și aprobarea convenției sau aderarea la aceasta.

8. În conformitate cu articolul 64 alineatele (3) și (4) din convenție, Uniunea informează depozitarul în legătură cu orice modificare relevantă a competențelor sale.